на съществуването захвърля на боклука „идилиите с синьото небе“, а отвъд е забравеното и ненужно поле. Очите на „кашлящия лошо огняр“ жадно поемат редките, проникнали в осажденатa мрачна клетка на живота ведри лъчи на деня. И в зениците му:

... бързо се раждаше
трескава жажда
напролет,
когато шумолят
листата на двора,
в простора
когато
се стрелкаше ято от птици...

И така – до предусещания край, до смъртта на огняря другар, когато навън отново е неизбежната „пролет“ – слънчева, прекрасна, с теменужен полъх, който се рее в ясното небе, и стрелкащите се високо в него птици („Спомен“).

Животът на онези безименни хора от фабрики и канцеларии, с които се идентифицира Вапцаров, е жесток и безмилостно безперспективен и в стиховете му много остро звучи естественият екзистенциален въпрос за отнетото щастие:

Ти помниш ли как
някак много бързо
ни хванаха в капана на живота?
Опомнихме се.
Късно.
Бяхме вързани жестоко.
Като некакви животни в клетка...

И същевременно през няколко стиха у Вапцаров зазвучава контрастният страстен стремеж към свободата, волността и красотата:

А там –
високо във небето –
чудно
трептяха пак на чайките крилата.
Небето пак блестеше